

Sygn. akt II CSK 420/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku M. M. F.

przy uczestnictwie Miasta Ł.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 6 marca 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni M. M. F. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 6 marca 2013 r., oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 28 czerwca 2012 r., którym oddalony został wniosek o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości o powierzchni 162 m² położonej w Ł. przez zasiedzenie z dniem 21 grudnia 2004r. - skierowany przeciwko Miastu Ł..

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i wykazanie istnienia przesłanek umożliwiających realizację wskazanych funkcji skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy w złożonej skardze kasacyjnej wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania jeżeli ten wymóg jest spełniony przynajmniej w odniesieniu do jednej z nich. Dopuszczenie oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej jest bowiem uzasadnione ustrojowo i procesowo jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku spełnione są wskazane przyczyny.

Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawczynie podniosła, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury oparcie wniosku na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, t.j. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Wymaga on zatem szczegółowego uzasadnienia z powołaniem się na argumenty prawne odrębne od merytorycznej motywacji skargi, przy czym zasadność powinna być widoczna już na pierwszy rzut oka, bez szczegółowego badania powołanych w niej zagadnień (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010 r., IV CSK 148/10, niepubl.). Skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość naruszenia prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wymogi te nie zostały spełnione. Wbrew twierdzeniom skarżącego brak jest podstaw do przyjęcia oczywistego naruszenia przez Sąd Apelacyjny a Wnioskodawczynie twierdzi, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 172 k.c. w zw. z art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny polegające na przyjęciu, że do okresu posiadania nieruchomości biegnącego od dnia 1 października 1990 r. i prowadzącego do zasiedzenia nieruchomości, która przed tym dniem nie mogła być nabyta przez zasiedzenie, nie można doliczyć okresu posiadania sprzed dnia wejścia w życie wspomnianej ustawy, podczas gdy według prawidłowej wykładni tych przepisów zaliczeniu podlega cały okres posiadania, zaś skraca się nie więcej niż o połowę termin zasiedzenia, który biegnie od dnia 1 października 1990 r. Zdaniem

wnioskodawczyni Sąd Okręgowy nie odróżnił pojęcia czasu posiadania od pojęcia terminu zasiedzenia, o których mowa w art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny. Powołana przyczyna przyjęcia skargi w sposób oczywisty nie zachodzi. Nie budzi wątpliwości przyjęta przez Sąd Okręgowy za podstawę zaskarżonego postanowienia wykładnia art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321 ze zm.), w myśl którego jeśli przed dniem wejścia w życie tej ustawy istniał stan wyłączający zasiedzenie nieruchomości, który ustał po wejściu w życie tej ustawy, to zasiedzenie biegnie od dnia wejścia w życie tej ustawy, a termin zasiedzenia ulega skróceniu o czas, w którym istniał stan wyłączający zasiedzenie, nie więcej jednak niż o połowę. Tym samym bieg terminu zasiedzenia wykonywanego w złej wierze mógłby ulec maksymalnemu skróceniu o lat piętnaście i wyekspirowałby najwcześniej dnia 1 października 2005 r. Pogląd ten znajduje potwierdzenie w utrwalonym stanowisku judykatury (por. m.in. uzasadnienia uchwał Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1993 r., sygn. akt III CZP 14/93, OSNCP 1993, Nr 11, poz. 196; z dnia 8 września 1995 r., sygn. akt III CZP 104/95, OSNC 1996, Nr 1, poz. 2; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2007 r., I CSK 186/07, nie publ.; z dnia 10 października 2007 r., I CSK 231/07, nie publ.; z dnia 6 marca 2008 r., I CSK 419/07, niepubl.; z dnia 16 kwietnia 2008 r., V CSK 532/07, niepubl.; z dnia 17 kwietnia 2008 r., sygn. akt I CSK 539/07, niepubl.; z dnia 11 lutego 2011 r., I CSK 247/10, niepubl.; z dnia 4 marca 2011 r., I CSK 293/10, niepubl.). Kwestie zaliczania związane z komunalizacją nieruchomości państwowych dokonywaną z mocy prawa z dniem 27 maja 1990 r. w niewielkim zakresie miałyby wpływ na trzydziestoletni termin zasiedzenia z uwagi na krótki okres wykonywania posiadania samoistnego w złej wierze przez wnioskodawczynię i jej poprzedników prawnych, rozpoczętego z dniem 1 stycznia 1985 r.. Biegłby on bowiem wprawdzie od dnia 27 maja 1990 r., uległby skróceniu o czas posiadania, w którym nieruchomość była własnością państwową, ale nadal byłby limitowany trzydziestoletnim terminem zasiedzenia przewidzianym w art. 172 k.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2007 r., I CSK 231/07, nie publ.; z dnia 6 marca 2008 r., I CSK 419/07, nie publ.; z dnia 17 kwietnia

2008 r., I CSK 520/07, nie publ., z dnia 15 maja 2008 r., I CSK 539/07, nie publ.; z dnia 11 lutego 2011 r., I CSK 247/10, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]

jw